

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 262

Barcelona, març 1965

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

De 2 a 3 de la tarda, programa de sobretaula per ones curtes de 21, 25 i 27 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la nit, per ones curtes de 30,39, 43 i 48 metres.

Els dilluns i el dijous al vespre, emet en català.
¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

PER TRENCAR AMB L'IMMOBILISME

En un acte celebrat a Valladolid el dia 7 del mes de Març en curs, el vicesecretari general del Movimiento, Sr. Herrero Tejedor, feu culpable l'immobilisme oficial de trobar-se a l'origen de les vagues i manifestacions dels estudiants que darrerament han tingut lloc en totes les universitats espanyoles.

Altres jerarquies i personalitats del règim s'han expressat en termes semblants, i fins la mateixa direcció del SEU ha parlat públicament de la necessitat de modificar les estructures del sindicat dels estudiants per a fer-les plenament representatives.

Els diaris franquistes —tot i condemnant els « guirigalls », provocats, segons ells, per « agitadors professionals »—, diuen compartir les aspiracions dels estudiants, la justesa de les quals reconeixen. LA VANGUARDIA del 6 de Març escriu en el seu Editorial: « El que sol·liciten (els estudiants), tant en relació amb la plena representativitat com en relació amb el règim d'estudis, augment i millora dels quadres professionals i ampliació i modernització de les instal·lacions, tot això inclòs en una més intensa inversió pressupostària per als alts fins de l'ensenyança superior, resulta, en línies generals, just i convenient. »

El mateix dia 6, la revista ECCLESIA, òrgan central d'Acció Catòlica, comentava així els esdeveniments universitaris: « ...el que passa, igual que algunes tensions d'índole laboral, és reflexe de l'aspiració cada dia més urgent a que s'institucionalitzin els conductes pels que pugui manifestar-se eficaçment l'opinió pública, i a que s'estableixi un autèntic diàleg entre els diversos grups i estaments de la nostra societat. »

Que els jerarquies franquistes i la premsa a llur servei es pronuncin públicament a favor de canvis és un signe evident del grau avançat de descomposició del règim dictatorial espanyol. Les estructures feixistes han estat tan profundament minades per la lluita popular que àdhuc els més obstinats mantenidors del règim es veuen forçats a fer

afirmacions i promeses demagògiques en un intent desesperat de frenar el moviment de masses, d'encaixonar-lo en estèrils discussions amb el Govern i evitar que faci noves passes endavant.

Perquè, si els jerarquies volen veritablement fer canvis, ¿per què no els fan? ¿Per ventura no són ells mateixos els culpables de l'immobilisme?

En realitat, les paraules d'Herrero Tejedor, dels caps del SEU o de l'editorialista de LA VANGUARDIA estan dirigides a guanyar temps, a sembrar il·lusions dins les files de l'oposició sobre la possibilitat d'un diàleg amb el Govern; estan dirigides a aconseguir una pausa en la lluita de masses que permeti a la dictadura capejar el temporal i mantenir l'immobilisme. La invitació al diàleg que fa el Govern i els seus servidors és una trampa vulgar, un parany per caçar una oposició el desenrotllament de la qual ja no poden aturar amb la sola repressió policiaca. Heus ací per què aquest diàleg es refusat per obrers i estudiants, per tots els antifranquistes.

Caràcter diferent té a judici nostre el diàleg a que alludeix ECCLESIA. Els comunistes estem d'acord amb l'òrgan d'Acció Catòlica en que « ...un autèntic diàleg entre els diversos grups i estaments de la nostra societat... », exigeix « ...conductes d'una autèntica representativitat: política, sindical, professional... ». Estem segurs, endemés, de que aquest criteri el comparteixen sincerament milers de catòlics, que coincideixen amb nosaltres en apreciar que un autèntic diàleg només pot desenrotllar-se plenament sota un règim democràtic. Però pensem que no n'hi ha prou amb reclamar la democràcia. Les llibertats cal conquerir-les —I per conquerir-les és indispensables desenrotllar encara més les accions de masses i coordinar els esforços de tots els que desitgen sincerament promoure canvis democràtics. Això no ho diu ECCLESIA, però és una deducció obligada que, a no dubtar-ne, treuran els seus lectors.

Les accions de masses constitueixen el motor, la força impulsora de tots els canvis que s'han aconseguit ja, o que estan en vies d'aconseguir-se a Espanya. Sense la lluita dels estudiants de les darreres setmanes; sense les grans accions obreres anteriors, els baladrers del règim no parlarien de canvis, es a dir, no farien les concessions verbals que fan. Però si la lluita obrera i dels estudiants s'intensifica; si totes les altres capes del poble es sumen a ella i s'estenen i generalitzen les vagues i manifestacions, els Herrero Tejedor de tanda i el mateix Franco es veuran obligats a fer concessions reals.

Per altra banda, l'agudesa de la crisi que rosega al règim i la urgència de procedir a les transformacions político-socials que Espanya necessita, exigeixen que tots els qui desitjen liquidar les seqüeles de la guerra civil i obrir pas a la convivència mitjantçant el restabliment de la sobirania popular, es posin d'acord sobre un pla d'acció i un programa de govern per eliminar i substituir a la dictadura.

Intèrpret dels sentiments de la classe obrera, el Partit Comunista d'Espanya, en una recent Declaració del seu Comitè Executiu, manifesta que « ...judica arribat el moment d'establir contactes entre les diverses forces polítiques, sectors socials i representants d'institucions per tal de preparar les condicions per a una reunió, o una sèrie de reunions, en les que es busquin les bases de coincidència que podrien servir de solució a la crisi nacional actual. » La Declaració significa com per avançar cap a la normalitat és necessari posar fi a la repressió, concedir l'amnistia als presos i exilats polítics, restablir el dret de vaga i les llibertats d'associació, reunió, paraula i premsa, en tant que mesures prèvies a la convocatòria d'una Assemblea Constituent basada en el principi de la representació proporcional. El P.C. d'Espanya subratlla la necessitat de que Catalunya, Euzkadi i Galícia obtinguin les llibertats autonòmiques; de que sigui instituit un salari mínim, amb escala mòvil, avingut amb el cost de la vida; de que es porti a terme la reforma agrària, la nacionalització de la banca, la reforma fiscal i la transformació de l'ensenyança; de que es proclami una política exterior de neutralitat i relacions amistoses amb tots els països.

Indubtablement, totes i cada una d'aquestes propostes interessan vivament al poble de Catalunya. Els comunistes catalans invitem als partits, grups i personalitats de l'oposició catalana a propiciar activament els contactes que suggereix el P.C. d'Espanya. Els

(Continua a la pàg 2)

PER PRIMERA VEGADA EN 25 ANYS DE FRANQUISME

Reunides les respectives Assemblees de Facultat en la primera setmana de Març, decideixen, en so-

FACULTAT DE DRET, una setmana de vaga: **ECONOMIQUES**, s'adhereix a la vaga: **ENGINYERS**, vaga de dimecres a divendres: **FILOSOFIA**, **CIÈNCIES**, **ESADE**, **IQS**, **ARQUITECTURA** i **PERITS AGRICOLS**, vaga de dimecres a dissabte: **MEDICINA**, vaga dimecres i dijous: **COMERÇ**, vaga indefinida fins que decideixi l'Assemblea: **BELLES ARTS**, separació del SEU, adhesió a l'Assemblea de Districte, vaga dimecres i dijous.

El dimecres dia 3 de Març la vaga afectava a uns 17.000 estudiants de Barcelona: Per primera vegada en 26 anys de franquisme, una Assemblea

Grups d'alumnes dels INSTITUTS Balmes, Juan de Astúria, Menedez Pelayo, Milà i Fontanals, Infanta Isabel, i de les ACADEMIES Costa Llobera a Granés, feren arribar a la Universitat una carta

lidaritat amb les lluites dels universitaris madrilenys i en defensa de les propies reivindicacions:

Lliure d'estudiants declara oficialment la vaga en tot el districte.

d'adhesió a l'Assemblea de Districte i de solidaritat amb les reivindicacions dels estudiants, amb la protesta contra la falsa informació de la premsa oficial i contra la repressió.

¡PROU ACOMIADAMENTS!

¡LLIBERTAT SINDICAL!

¡LLIBEREU ELS PRESOS!

Més manifestacions a Terrassa
i a Barcelona

LA GRAN FORÇA DE LA SOLIDARITAT

Per

Teresa BONET

Inclus en els anys més sangonants d'aquesta dictadura que agonitza, el nostre poble ha escrit pàgines glorioses de gests solidaris, plens de sacrifici i abnegació, d'heroisme en no pocs casos. Anys hi hagué en que compartir el pa i la sal amb el comunista o l'antifranquista perseguit, ajudar als presos o distribuir una octavilla cridant a la solidaritat, significava, sovint, jugar-se no sols la llibertat sinó també la vida.

Nogensmenys, la solidaritat del nostre poble, de la classe obrera, ha estat i està present sempre que s'emprén una batalla, i ha tingut mil fesomies. L'humanisme i la fraternitat dels que combaten per la llibertat es reflexa en el paquet de menjar que per Nadal s'envia al pres; en l'atur al treball per protestar contra una injustícia; en la recaptat que s'organitza per a que els fills del company acomiadat no passin gana; en la casa que es posa a disposició del camarada « clandestí »; en aquells clavells roigs que les dones llençaren en ple Tribunal als comunistes processats; en els milers de pessetes recollides per als miners d'Astúries o de Súria. Ha estat aquest un aspecte important de la nostra lluita per plantar cara a la dictadura i en més d'una ocasió fer-la retrocedir.

QUE HI HA DE NOU EN LES ACCIONS SOLIDARIES

No fa molt temps, davant de la casa dels Sin-

JOAN BERENGUER EXPULSAT DEL PARTIT

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tenint en compte que JOAN BERENGUER ha rebutjat les crides que li foren fetes en les resolucions del Comitè Executiu del 18-11-64 i del Comitè Central del 10-2-65 per a que cessés l'activitat fraccional que ve desentrotllant, acorda expulsar-lo del Partit.

19 de Març del 1965

El Comitè Executiu del PSU de Catalunya

(Ve de la pàg. 1)

obrers que s'han enfrontat a la policia armada a la plaça central de Terrassa i a la Via Laietana de Barcelona; els estudiants catalans que han trencat amb el SEU i imposat llurs assemblees lliures, mereixen i esperen que els dirigents polítics catalans estiguin també a l'altura de llurs responsabilitats. La unitat entre creients i no creients, entre comunistes, socialistes, sindicalistes, nacionalistes i demòcrates cristians que aquests dies s'han manifestat als carrers, en els centres de treball i d'estudi, té que manifestar-se també a l'entorn de la taula de discussió a fi i efecte de que sigui elaborada ràpidament una alternativa pacífica i democràtica al franquisme.

L'amplitud assolida pel moviment de masses, en el que conflouen les accions de les més diverses capes del poble, des dels obrers als sacerdots, permet de preveure com una possibilitat pròxima la realització d'una Vaga Nacional que acabi amb la dictadura. En aquesta via, un acord de les diverses forces antifranquistes seria decisiu. Però tot indica que la lluita de masses s'estendrà i vigoritzarà avançant cap a la Vaga Nacional, i que arreconarà els grups i dirigents polítics que no siguin capaços de fer-se interpres dels anhels i aspiracions de les masses.

Esforçant-nos per conseguir la unitat entre tots els antifranquistes, els comunistes marxem i marxarem resoltament al front de la lluita de les masses cap a la Vaga Nacional, segurs de que ja no està lluny el moment en què, gràcies a aquesta lluita, l'immobilisme oficial saltarà fet bocins i s'obriran els camins de la democràcia als pobles d'Espanya.

dicats, a Badalona, es manifestaren 500 obrers exigint que fos readmés un treballador, acomiadat per haver recollit firmes en un plec de reivindicacions. Una manifestació obrera a Barcelona no és cosa nova; però aquesta té de particular que és per defensar un obrer sancionat que s'han mobilitzat treballadors vinguts de distintes empreses barcelonines.

En la última manifestació de Terrassa, un policia vol endur-se un manifestant. Aquest crida i ràpidament fan cap els seus companys: El policia ha de fugir corrents, atemoritzat. Els companys de Terrassa tenen raó quan diuen que les detencions han hagut de fer-les recolzant-se en la complicitat de la nit....

Dies abans de la manifestació del 23 de Febrer la Comissió Obrera de Barcelona fou detinguda. Es evident que el primer i més adequat gest de solidaritat que podia realitzar la classe obrera barcelonina era assegurar l'èxit de la manifestació. Lluny de pensar en retrocedir, milers de treballadors acudiren a clamar en ple carrer llurs consignes i reivindicacions, entre les que figurava en primer lloc la de la llibertat de la Comissió Obrera.

Però és que en el curs de la manifestació l'actiu dels treballadors impedeix en distintes ocasions que es produeixin detencions: Els treballadors arrenquen literalment de les mans de la policia a alguns detinguts.

Inmediatament després, a la Hispano Olivetti, a la Montesa, a l'Aismalibar i en altres empreses es fan vagues i s'organitzen comissions per anar a parlar amb la Direcció i exigir la llibertat de la Comissió. El primer resultat de tota aquesta mobilització és que han de deixar anar a la major part dels detinguts, quedant-ne 8 a la presó.

Tot això demostra que avui els obrers no es conformen amb recaptar diners per a l'obrer acomiadat o empresonat (si bé aquesta es una alta i tradicional manifestació de solidaritat proletària que deu realitzar-se sempre que sigui necessari). Van més enllà: Lluiten per a que siguin alliberats. Els recents exemples dels obrers madrilenys que s'han negat a reprendre el treball fins que llurs companys fossin deixats anar de la presó, i ho han aconseguit, és una demostració de fins on podem anar per aquest camí.

El desenvolupament de la lluita i els seus objectius cada vegada més polítics imprimeixen a l'acció solidària formes també més audacioses i decidides. No està lluny el dia en que la llibertat dels presos s'exigeixi, no solament parant el treball, sino també anant a la mateixa Jefatura de Policia.

En la manifestació del dia 23, dues noies cridaren la consigna: ¡Anem a alliberar als nostres presos! La policia impedí que la manifestació avancés en aquella direcció. Però si en lloc de ser 1.000 els concentrats en aquell lloc i moment haguessin estat molts milers més, ¿qui pot assegurar que el cau de l'assassí Creix i de la político-social no hagués estat assetjat?

A Mieres, per exemple, alguns milers de manifestants han escomés la Comissaria de Policia.

EXIGIR OBERTAMENT LA LLIBERTAT PER ALS NOSTRES PRESOS

L'evolució política de la classe obrera i la seva extraordinària combativitat, així com la de les masses en general, permet que, avui, poguem fer allò que ahir semblava tan difícil de realitzar. Per això cal proposar-se abastar tant com la lluita i la decisió de les masses ho permetin en cada moment.

Si lluitem per la llibertat sindical i el dret de vaga, si combatim per a que aquests drets no siguin delictius, és evident que no podem consentir que romanguin a la presó una part de la Comissió Obrera de Barcelona i els quatre treballadors que a Terrassa han manifestat junt a d'altres milers per a fer-los triompar.

Si aquestes reivindicacions es demanen ja obertament en assemblees, en manifestacions, en escrits, sense que la dictadura tingui la força d'impedir-ho, s'ha de conseguir també que la defensa dels companys presos o sancionats sigui feta a la llum del dia i recolzada per tots els que s'han manifestat en favor d'aquests drets inalienables de la classe obrera.

Entre altres, la manifestació dels 100 sacerdots a Madrid, la recepció feta a Mossen Dalmau a la seva arribada a Barcelona després del judici, les declaracions de capellans bascs i asturians en favor d'obrers repressaliats, faciliten la lluita oberta per aquests drets.

Així mateix, l'actitud de recolzament de la classe obrera, repetidament manifestada pel millor de la nostra intel·lectualitat; la lluita dels estudiants, que tantes perspectives ha obert en aquestes últimes setmanes; la radicalització de sectors i personalitats pertanyents a distintes capes polítiques i filosòfiques, permeten que les accions solidàries contra la política repressiva de la dictadura adquireixin dimensions nacionals i s'aconsegueixin victòries importants.

Just López és, sens dubte, la més clara confirmació del que diem. Però, endemés, hi ha el retrocès manifest en l'intent de procés contra els presos polítics de Burgos i en el procés contra els antifranquistes de València.

Col·locant entre les reivindicacions obreres la de la llibertat dels detinguts; treballant incansablement per a imposar la nostra legalitat, la veritable, la que permet defensar els drets dels treballadors sense temor a represàlies; desenrotllant encara més les iniciatives i la lluita en solidaritat amb els 8 companys de la Comissió Obrera de Barcelona, i amb tots els treballadors i antifranquistes detinguts, no hem de tardar en obrir-los les portes de les presons.

A ELECTRIFICACIONES Y LAMINADOS de Molins de Rei els obrers han emprés una acció de treball lent per recolzar les reivindicacions que reclamen.

**

A Sardanyola, els treballadors de l'AISSONDEL han fet boicot al menjador de la fàbrica fins a obligar l'administració d'aquesta a millorar l'indecent menjar que hi servi.

**

A la fàbrica BOSUGA, en solidaritat amb els detinguts de la manifestació del 23 i en defensa de les demandes que presenten en la discussió del nou Conveni Col·lectiu, han iniciat repetidament aturs parcials. Dies enera les màquines van estar parades una hora i un quart.

AJUT AL PARTIT

AJUT AL PARTIT : Lleida P.A. 300 pts.; Com. 30 Nord i Sur 11.000 pts.; Com. 30 Nord 10.720 pts.; Com. 30 Sur 5.795 pts.; Com. 15, 4.945 pts.; Girona. Grup R. Ibarruri 1.758,50 pts.; Grup J. Diaz 1.915 pts.; Simpatitzant 25 pts.; Adel. 100 pts.; Barcelona; A.P. 100 pts.; Enriqueta i els seus amics 950 pts.; Julio 700 pts.; Grup Grimau Zo 8 bis 1.200 pts.; Grup dels Barbutos 1.100 pts.; Girona C.B. nº 5 2.775 pts.; Mol. C.B. nº 10, 1.100 pts.; Cal. C. Maresma 500 pts.; Mat. P. Pineda 300 pts.; C. de M. de R.P. 500 pts.; Una camarada Basca 200 pts.; Com. 15, 9.170 pts.; Com. 20, 5.200 pts.; Com. 30 Nord 4.260 pts.; Com. 30 Sur 4.685 pts.; Com. 30 Sur de la part d'un antifranquista alt Aragó 830 pts.; Com. 30 de la part d'un antifranquista 2.000 pts.; Com. 40, 1.640 pts.

AJUT MINERS : Com. 30 Sur, 2.244,50 pts.; Com. 30 Nord, 4.812 pts.

CAL INTENSIFICAR LA LLUITA A TOT ARREU

L'AIMSALIBAR en primera fila : La discussió del nou conveni ha desembocat, en la combativa empresa moncadina, a repetits enfrontaments amb la Direcció, amb les jerarquies verticals i amb les forces repressives. Els treballadors demanen un augment d'acord amb el que ha pujat el preu de la vida, cosa que no vol cedir la fàbrica. Per doblegar als treballadors ha fet intervenir la Guardia Civil i acudit a tota mena de coaccions. Indignats, els treballadors es declararen en vaga el dia 25 de Febrer. L'acció durà vint-i-quatre hores.

El 8 de Març la situació torna a fer crisi : la fàbrica nova es declara altra volta en vaga i després segueix la vella. La Direcció acomiada 52 treballadors. La policia està per tot arreu, dins i fora de la fàbrica, la qual cosa no impedeix una gran distribució d'octavilles.

Els obrers de l'Aismalibar estan cada dia més indignats. Han cridat a les altres empreses a solidaritzar-se presentant llurs propies reivindicacions, recaptant ajuda pels vaguistes, etc. El dia 15 de Març, vuit dies després d'iniciada, la vaga prosseguia amb la mateixa combativitat que el primer dia. El dia 18 la fàbrica ha estat clausurada.

**

Els treballadors de la FISA, a Vilanova i Geltrú, van parar la fàbrica els dies 8 i 9 de Febrer. La Direcció féu la promesa d'estudiar les reivindicacions presentades i la vaga s'interrompi. Policia i provocadors han intentat coaccionar als obrers per fer-los recular. Qui ha hagut de recular segons les últimes informacions rebudes es l'empresa que ha concedit augments que en alguns casos arriben a les 200 pessetes per setmana.

**

A l'empresa BATLLO, 60 treballadores de les filatures reclamen augment de jornal. La fàbrica fa el sord, sanciona dues obreres : Vint-i-quatre hores de vaga i vuit dies de treball lent l'obliguen a cedir un augment de jornal i anul·lar les sancions imposades.

Del 10 al 23 de Gener

ACCIONS QUE EN FAN UNA SOLA

El dia 10 de febrer, la II Assemblea de les Comissions Obreres de Barcelona, en la que hi fóren representats tots els rams d'indústria, va aprovar un document en el qual, a més de les reivindicacions ja presentades en la I Assemblea —augment de jornal, escala mòbil, dret de vaga i llibertat sindical— es demanava entre altres coses :

Igualtat de drets per la dona treballadora
Reconeixement de les Comissions Obreres

No intervenció de la policia en els conflictes laborals.

Això demostra el progrés sensible fet en el plantejament de les reivindicacions obreres que, d'estrictament econòmiques, passen a ésser polítiques no pas d'una manera forçada sinó per la lògica mateixa de la lluita pel pa en un país com el nostre, on cal defensar-lo contra les males lleis d'un Estat feixista.

Eren 300 els assembleïstes. El document que es donà a l'aprovació de tots, portava 9.000 firmes recollides des de la I Assemblea i en el qual s'hi afegiren les peticions més amunt esmentades. Es va acordar recollir-ne més fins al 23 de febrer, data fixada per acord unànim per entregar-la en manifestació al Casal dels Sindicats verticals, Via Laietana.

La celebració de l'Assemblea coincidí amb el moviment dels estudiants per la llibertat sindical que s'estenia per tota Espanya. No podia mancar —a la reunió de les Comissions obreres— la veu d'aquest sector del mateix combat. Foren molt saludades les paraules d'un dels representants de la Universitat que va subratllar la unitat d'objectius del món del treball i el de l'estudi.

Un altre fet important d'aquesta II Assemblea fou la intervenció d'una obrera que exigí un lloc al capdavant de la manifesta-

ció projectada per les dones treballadores barcelonines. Aquella obrera era una de les 300.000 que treballen a Barcelona, capital inclosa, d'un total de 900.000 obrers.

El dia 19 la policia va agafar alguns membres de la Comissió Obrera de Barcelona amb l'intent —principalment— d'escanyar la manifestació anunciada. La primera resposta a la mesura policiaca fou un atur a la MONTESA per la llibertat dels detinguts, quatre dels quals eren obrers de l'esmentada Empresa. Per Barcelona va córrer la veu de que hi havien hagut detencions pero també de que la manifestació es celebraria.

Agafada la part més important de la Comissió Obrera, entrà en acció la Comissió Suplent designada a la I Assemblea. Ella es responsabilitza de convocar i dirigir la manifestació i la lluita per alliberar els companys detinguts. La manifestació es celebrà i a les reivindicacions originals se n'hi afegí una més : **LLIBERTAT PELS DETINGUTS.**

A la primera plana del darrer « **TREBALL** » s'en donava un resum. Ara podem afegir que, malgrat haver estat trencada a bocins, la manifestació del 23 de febrer fou un pas important en la consolidació del paper de les Comissions Obreres ; en la presa de consciència dels obrers en llur força i capacitat per organitzar accions de masses i, sobre tot, fou aquella **LA PRIMERA OCASIO** per milers de nois i noies obrers i centenars de dones treballadores de pendre part activa en una acció semblant. Malgrat les garrotades dels « grisos » i els entrebancs que hagueren de saltar, aquests milers de nous manifestants diuen ara : **HI TORNAREM, I HO FAREM MILLOR.**

L'enrenou que produí la preparació de la manifestació i la manifestació mateixa obligà a les autoritats a alliberar la major part dels detinguts. Les famílies d'aquests reberen ajut material i moral impresionant i la lluita per alliberar-los arribà fins a la Universitat. El dia 1 de mars, entre els acords de l'Assemblea Lliure dels estudiants de Dret, n'hi hagué un **RECLAMANT « L'ALLIBERAMENT DELS TREBALLADORS DETINGUTS A LA MANIFESTACIO del 23 DE FEBRER DAVANT ELS SINDICATS ».**

Es així com s'avança pel camí que mena a la única solució dels problemes d'Espanya : el de les accions de masses encapçalades per la classe obrera.

UNA ALTRA MANIFESTACIÓ A TERRASSA

El 14 Novembre 1964 els treballadors de Terrassa es concentraven davant de l'Ajuntament i desfilaven reclamant treball, llibertat sindical, etc. Dos obrers foren detinguts ; Bartolomé Baños i Francesc Ramirez.

L'Ajuntament no ha complert les promeses fetes : La situació és encara pitjor que el mes de Novembre. Per això han tornat a sortir al carrer els treballadors terrassencs.

Les autoritats, que s'ho veien venir, van maniobrar posant en marxa una sorollosa « **Campanya Municipal** » d'abaratiment dels productes. No van enganyar a ningú ; acudint a la crida feta per la Oposició Sindical Obrera, de tres a quatre mil persones van fer cap el dia 27 a la Plaça de l'Estació dels Ferrocarrils Catalans i després van manifestar pels principals carrers de la vila fins a l'Ajuntament. Tres o quatre mil persones, homes i dones, moltes d'aquestes amb els seus fills a la mà, cridant impetuosament : **¡PA I TREBALL! ¡PROU ACOMIADAMENTS! ¡LLIBERTAT SINDICAL! ¡LLIBEREU ELS PRESOS!**

La manifestació desfilà pels carrers de Terrassa, s'obrí pas fins a l'Ajuntament i no es dispersà fins haver cobert els objectius que els manifestants s'havien marcat.

El policia Alvarez, de la Social, agafà un manifestant : al crit d'ajut llençat per aquest acudiren els seus companys amb tal

decisió que l'Alvarez, aterroritzat, fugí abans no el baldessin. Un altre grup de manifestants arrencà també de mans dels Civils un treballador que volien detenir. Finalment, els verts isolaren tres manifestants i pogueren endur-se'ls. La Social tingué que actuar nocturnament, com a bandits, per arrencar de casa seva a quatre obrers.

Terrassa ha viscut un altre gran dia i avançat un pas més en la preparació de la vaga general.

MUNICIPALS I MORITZATS CONTRA ELS PETITS ARBORICULTORS

LLEIDA. — Uns quants peixos grossos dels que es dediquen al cultiu d'arbres fruiters a la provincia de Lleida intentaren servir-se del Sindicat per suspendre « legalment » la Fira del 15 de Gener i obligar als petits arboricultors a vendre'els a ells la collita i monopolitzar d'aquesta manera el mercat. Els pagesos s'hi oposaren i decidiren acudir a la Fira.

El dia 15, en arribar a Lleida, toparen amb una barrera de municipals que els barrà el pas. A despit dels municipals els pagesos s'obriren camí. L'Ajuntament, aleshores, envià contra els pagesos la policia municipal reforçada amb els de la motorizada i, de viva força, els obligà a abandonar el recinte de la fira.

No cal dir la indignació que es manifestà contra l'Ajuntament i les altres autoritats al servei dels « jerarques » del camp.

LA UNIVERSITAT EN MARXA CONTRA LES INSTITUCIONS FEIXISTES

La Declaració del P.C. d'Espanya senyala com « Un moviment d'Oposició, d'un amplitud desconeguda, es desenrotlla actualment en el nostre país. Iniciat per les Comissions obreres amb vagues i manifestacions poderoses en diversos punts, el continuen les assemblees lliures d'estudiants que han posat dempeus la protesta de totes les universitats espanyoles, sortint valentment al carrer. »

“ Som conscients... ”

Efectivament, l'amplitud i profunditat de les accions dels estudiants, tant per les masses que hi participen com per la significació dels elements polítics que contenen, és extraordinària. Fent front a les forces repressives i mantenint, a despit d'elles, el caràcter pacífic de llurs accions, els universitaris han multiplicat en la nostra capital les reunions, assemblees de facultat, assemblees de districte; s'han manifestat, han fet vaga, s'han solidaritzat públicament amb les accions obreres i amb els treballadors detinguts. Llurs realitzacions evidencien una personalitat, una autoritat política, que rebassa el marc del claustre universitari. Ells mateixos senyalen en una de llurs declaracions:

« Som conscients de que els problemes que hem plantejat i la solució dels quals estem encarant tenen repercussions polítiques (...) Avui l'universitari té una sensibilitat aguda envers la realitat i els problemes polítics d'Espanya i és a la vegada molt conscient de la inserció de la seva pròpia problemàtica, la universitària, en una problemàtica general espanyola. »

UN SINDICAT D'ESTUDIANTS INDEPENDENT I DEMOCRÀTIC

En la Declaració del P.C. d'Espanya es diu: « Cal construir una democràcia nova, d'acord amb l'espirit i els problemes d'aquesta època, amb el sentir de les generacions actuals... »: Una de les facetes més importants de les accions universitàries és justament que ens ofereixen un exemple viu de la construcció d'aquesta nova democràcia que vé a enriquir les experiències ja aportades per les comissions i assemblees obreres: En el curs mateix de la lluita i a despit de l'existència —encara— de la dictadura, els estudiants han donat vida a les assemblees de districte:

« L'Assemblea de districte —declaren ben explícitament— és una organització democràtica, els dirigents son lliurement elegits. Pròximament apareixeran els estatuts en que s'especificaran en concret tots els mecanismes referents a la seva organització interna... »

De fet, i per més que el Govern es negui a reconèixer-la, l'Assemblea de districte ha passat a ésser l'òrgan democràtic representatiu dels estudiants. Organ que no solament resol les qüestions pràctiques immediates sinó que, també legisla, elabora sobre la marxa l'esquema del que els estudiants entenen ha d'ésser llur sindicat, esquema que constitueix ja una plataforma de discussió i de lluita amb i contra les institucions feixistes de la Dictadura. Llegim en la Declaració de Principis que han fet eva les Facultats de Barcelona:

1º El Sindicat ha d'ésser democràtic. Això suposa: a) electivitat de tots els càrrecs a tots els nivells. b) Tothom, sin-

dicat, té dret a votar i a ésser elegit. c) Deuen existir organismes de revocació i renovació del càrrecs. d) Deuen fer-se periòdiques rendicions de comptes. e) Publicitat dels comptes de la gestió econòmica i control de la mateixa per part de la base sindicada.

2º) El Sindicat ha d'ésser independent. Això suposa: a) Els interessos del sindicat són els dels seus membres i no els de ningú més. En concret un sindicat no pot ésser una rama administrativa dels poders públics. b) Els càrrecs directius només responen davant els membres del sindicat. c) L'actuació sindical només està sotmesa al control del sindicat. d) Particularment, les activitats sindicals, entre elles les culturals, no responen ni deuran estar sotmeses al control de l'Autoritat Acadèmica. »

Cal insistir en que aquest treball d'elaboració, d'estructuració de l'avui i del demà, ha estat l'obra col·lectiva dels universitaris de les més diverses tendències, estretament units i lluitant: La lluita, l'acció massiva d'estudiants, professors i catedràtics, llur unitat, són elements decisius que han per-

més arrencar importants concessions a la dictadura i han fet elevar el nivell polític de llur accions. Inversament, ara, el superior nivell polític aconseguit farà possibles accions de més envergadura encara.

Les promeses que han hagut de fer les jerarquies; la demagogia desplegada pels serveis de Fraga; les gens misterioses intencions de burlar els estudiants donant —els— hi gat per llebre fan veure, quan hom recorda que el procediment habitual de la dictadura en aquests casos éra ofegarlos amb la repressió més salvatge, quina és la seva debilitat. Fan veure també que la dictadura no cedeix fàcilment, que retarda tant com pot les verdaderes solucions democràtiques. I és que, com diu la Declaració del P.C. d'Espanya: « La lluita popular ha obtingut ja importants resultats parcials, PERO CAL NO FER-SE IL·LUSIONS: NOMÉS EL SEU DESENVOLUPAMENT, LA SEVA AMPLIACIO, LA SEVA CULMINACIO EN ACCIONS DE MASSES ENCARA MOLT MES AMPLIES I COMBATIVES PODRA DONAR REAL SATISFACCIO A LES DEMANDES DELS DIVERSOS SECTORS PARTICIPANTS EN ELLA. »

16 de Març

3000 ESTUDIANTS A L'ASSEMBLEA DE DISTRICTE

El dia 16 « grisos » i secreta han estat tot el dematí pendents de l'Assemblea de Districte dels estudiants: A la porta de la Facultat de Filosofia, la secreta reforçava als bidells que havien rebut l'ordre de « filtrar » els estudiants. Nogensmenys aquests desbordaren bidells i policia i s'obriren

pas fins al pati de Filosòfiques, lloc on fou celebrada l'Assemblea. Aquesta ha estat la mes correguda de les fetes fins ara; prop de 3.000 estudiants estaven presents. La temperatura puja de grau a la Universitat. La postura de les autoritats acreix la indignació dels estudiants. La policia fa prova del temor que hi ha a l'acció dels universitaris desplegant un servei d'ordre extraordinari: ocupa militarment la Plaça Universitat, en barra els accessos, desplaça les parades dels tranvies...

Els estudiants, acabada la discussió de l'ordre del dia surten per petits grups i prop d'un miler es concentren davant dels menjadors del Seu, Casp-Passeig de Gracia.

CONCENTRACIÓ DE TREBALLADORS A CORREUS

A la tarda « grisos » i secreta es desvien cap al moll: Responent a la crida de la Comissió Obrera Suplent, milers de barcelonins acudeixen a manifestar-se en defensa de la Comissió empresonada i de les reivindicacions de la I Assemblea de les Comissions obreres de Barcelona.

La policia ha prés mesures excepcionals per impedir la manifestació: Ha convocat i retingut durant algunes hores a nombre de treballadors fitxats el dia 23; ha ocupat la Via Laietana i els seus accessos amb tal nombre de policies que alguns passants creuen que es que ha arribat Franco a Barcelona.

La plaça Antonio Lopez s'omple de treballadors, d'estudiants, d'empleats, homes i dones entre els que destaca molta joventut. Obstruït per la policia el pas a la Via Laietana, el nucli de manifestants de la Plaça Antonio López comença a moures en cercle, formant un anell que dona voltes prop d'una hora, continuament enriquit per nous manifestants que baixen del tranvia o surten del metro.

No es produïren violències. La policia Armada, disolvia els grups quan començaven a formar-se i aquests no oposaven resistència.

Documents que fan historia

INTEL-LECTUALS I OBRERS A PRAGA IRIBARNE

« La lluita per la veritat presuposa una informació de tots aquells fets que la constitueixen », diuen al Ministre d'Informació i Turisme 1.161 intel·lectuals i obrers de tot Espanya. La carta, entre altres valentes manifestacions, denuncia la discriminació a favor dels poderosos, l'existència de la censura, afirma la necessitat d'una transformació radical de la vida espanyola, i proposa; llibertat d'associació, especialment llibertat sindical; dret de vaga; llibertat d'informació i expressió; llibertat als empresonats i rehabilitació de tots els sancionats en el curs dels conflictes habuts, així com la cancel·lació de les responsabilitats sobre els fets ocorreguts durant la guerra civil.

Prop de cinc-centes firmes d'aquest document ha estat recollides entre els estudiants, intel·lectuals i obrers de Catalunya.

CARTA AL RECTOR DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

El 10 de Març, 168 intel·lectuals de Catalunya s'adreçaren al Rector de la Universitat de Barcelona. Artistes, advocats, llicenciats, escriptors, etc., que protesten « ...per la deformació i les omissions en la informació dels esdeveniments per part de la premsa espanyola... », declaren entre altres coses; « Ens solidaritzem amb les justes peticions de reforma universitària... »; « ...la mateixa preocupació per uns problemes d'estricta justícia ens obliga a solidaritzar-nos amb les peticions de la classe obrera... ». En la carta es demana el sobreseïment de totes les sancions imposades a estudiants i professors, així com la llibertat dels que estiguin detinguts, « ...ja que considerem que, actualment, les vies legals son insuficients per a expressar la totalitat de llurs reivindicacions... »